

VISZONTLÁTÁS

Az asztal közepén álló csendből
mindegyikünk tölt magának.
Koccintunk, bár tudjuk,
nem fog jól esni. Lecsapjuk
a poharat s mikor már nem
kapaszkodik torkunkba
a néma kiáltás,
tovább bámuljuk az üveget.

Mintha elhagyott strandszereket
keresnél az elszegényedett
parton. Úszógumikat, matracokat,
amiket nem esett jól hazavinni.
Úszószemüvegeket, bennük maradt
tekintetekkel, itt mégiscsak strand volt.
Bár ez már a megszokás,
nem vonz a viszontlátás.

Amit találsz: a közvetlentől
elformázott köz. Kifejezőbb ezt nézni,
fokot, mennyiséget jelző címkéjével.
Igaz, ez semmi, ahhoz képest,
mennyivel díszesebben mutatott
a fürdőzők kezei között,
de nyelni lehet rá.

CSAK EZ A SEMMITMONDÓ

napsütés ne lenne,
könnyebbnek érezné
a partot, a hullámzást
nem olyan vánszorgónak,
mely kelletlenül veti
ki magából nedvesítő
csipkéit. Egyébként
könnyű az üresség,
hajók modelljeit
sem látni, pár sirály
megy csak össze,
ejtve tekintetét
a távolikék
titkok közé.

